

BYLO NÁM NĚKDY LÍP...

WWW.WEMBLLOUD.NET

Editorial

Léto je v plném proudu a s ním přichází i letní, v pořadí již páté číslo, které, na rozdíl od předchozích, je tentokrát na tři měsíce. Bude teď čas se také zamyslet a zhodnotit, jestli vydávání tohoto plátku mělo nějaký smysl, zda to bylo přínosem, co by se zde dále objevovat nemělo, co naopak bylo opomíjeno atd. Takže pokud bude vývoj situace i nadále příznivý, dočkáte se od září dalších čísel našeho – Vašeho takřka mládežnicko-sborového periodika.

I v tomto vydání, podobně jako v předchozích, najdete jak biblická zamyšlení, duchovní zkušenosti a příspěvky vážného rázu, tak počiny velmi odlehčené, jako například tzv. fotoromán, který je nutno brát s rezervou. Blíže je vše vysvětleno v příslušném článku. Snažíme se, aby časopis dokázal stále překvapit něčím novým, byť jde třeba jen o maličkosti. Chtěl bych ještě jednou poděkovat všem, kteří nějak přispěli v tomto školním roce ke zdárnému rozjezdu časopisu, zejména Peťanovi za grafickou úpravu a tisk, Rádi KŠ. za jazykové korektury posledních čísel, Luce J. za četné příspěvky a nápady, Lubošovi za kresby na titulní stranu a ještě mnoha dalším.

-to-

Dvojí požehnání

Kéž ti Všemohoucí žehná shora
hojným požehnáním nebes, hojným
požehnáním tůně propastné, jež odpočívá dole ... 1. Moj 49,25

V našem textu žehná umírající Jákob svému nejmilejšímu synu Josefovi. Zmiňuje přitom dvojí druh požehnání: shora a zdola. Jistě v tom oprávněně můžeme vidět hmotná dobrodíní – např. sluneční svit a vodních prameny, které byly nutnou podmínkou bohaté úrody v zaslíbené zemi.

V Jákobových slovech ale můžeme najít i hlubší duchovní význam. Při pohledu na Josefov život vidíme, že mu Pán Bůh dával svoji moudrost a vedení. Dokonce mu umožnil dosáhnout velmi významného postavení v tehdejší mocné egyptské říši. To všechno patřilo k tomu požehnání shora.

Ale Josef také předtím musel pro-

žít dlouhé roky jako bezprávný otrok a vězeň. Několikrát byl dokonce i v bezprostředním ohrožení života. Za všech okolností ale zůstal věrný svému Bohu. Ovšem teprve s odstupem času byl schopen připustit, že i trpké chvíle zkoušek a bolestí mu také byly k dobru – že pro něho byly požehnáním zdola.

Podobné souvislosti můžeme najít i v životě mnoha dalších Božích služebníků. Např. apoštol Pavel prožil vícekrát zvláštní Boží blízkost. Dokonce byl přenesen až do třetího nebe jako místa Božího přebývání (2. Kor 12). Toto požehnání shora ale také úzce souviselo s požehnáním zdola, protože pouze o pár veršů dále čteme jeho vyznání: ...abych se nepovyšoval pro výjimečnost zjevení, jichž se mi dostalo, byl mi dán do těla osten,

posel satanův, který mne sráží, abych se nepovyšoval.

Našemu Pánu a Spasiteli byla dána veškerá moc na nebi i na zemi. Můžeme mu proto za všech okolností důvěřovat a spolehnout se na to, že se mu nic nevymklo z ruky. Zůstávejme mu věrni, ať už ve svém životě prožíváme úspěch a nadšení nebo

pocity smutku a deprese. To totiž také patří k požehnání shora a zdola. Nikdy si ale nenechme zpochybnit lásku našeho Pána k nám ani slavné ujištění z jeho Slova: "... milujícím Boha všechny věci napomáhají k dobrému ..." (Řím 8,28)

-J. Fišer-

S Bohem a šáteček

Hmm... tak za chvíli už se stěhuje-me... a já jsem chtěla na rozloučenou napsat něco o tom, jaké to bylo pro mě v Letovicích, v naší mládeži... prostě sentimentální vzpomínky – znáte to... asi už stárnu:o). Dokonce už jsem s tím začala, ale po dvou odstavcích mi přišlo, že vlastně nemám moc co říct. Buď bych se rozepsala o spoustě příhod, který vlastně nikoho moc nezajímají, ale který byly důležité pro můj život, nebo bych celých 8 let přešla nic neříkajícím shrnutím. Nakonec jsem začala znovu s tím, že jsem se rozhodla pro druhou možnost:o)

Takže: Určitě můžu říct o Letovickém sboru (a hlavně mládeži), že zásadně ovlivnil to, jaká jsem. Je to hodně tím, že jsem sem přišla ve 14 letech, a tak jsem tu prožila roky, kdy se člověk nechá hodně ovlivnit. Bylo tu dost silně formující prostředí, takže

to hodně změnilo některý moje projevy - někdy to bylo užitečný, jindy ne... tak už to asi v životě chodí. Každopádně jsem za ty roky strávený tady vděčná a vím, že jsem tu byla správně. Pán Bůh mě tu naučil hodně věcí, dal mi milost Mu tady sloužit a vidět Jeho moc v akci. Taky mi ukázal, že může dělat velký věci a že k nim nepotřebuje velký lidi! Jak řekl jeden moudrý katolický kněz: Pán Bůh dovede psát rovně i na křivé linky!o)

Jsem vděčná za ty roky, co jsem tu mohla strávit a za všechny kamarády a přátele, který tu mám. Moc bych chtěla, aby si Pán Bůh dál používal tohle společenství a abyste mohli dál růst ve společenství mladých lidí, kteří opravdu hoří pro Boha – a tím Ho oslavit! A jestli si to můžu dovolit, chci vás povzbudit k tomu, abyste každý jednotlivě a sám za sebe aktivně usilovali o to poznávat Pána Ježíše – to, jaký je a jak dokáže měnit charaktery a životy! Protože jenom tak může společenství fungovat – jenom pokud je každý jednotlivec ve světle (viz. 1. Janova), může Pán Ježíš stírat rozdíly našich povah, nahradit je láskou a oslavit se společenstvím jako celkem!

Je pravda, že tohle je asi poslední možnost jak něco říct celé mládeži a chci toho využít. V jedné věci se totiž o mládež trochu bojím. A týká se to právě života ve společenství, kdy je každý zodpovědný sám za sebe. Prosím, za vším hledejte hlubší důsledky a motivy! (I když je to někdy nepříjemné a nejde to hned...). Nejde o to něco dělat proto, že to někdo řekl a dělá to celá mládež, ani proto, že to je cíl mládeže – i když třeba dobrý. To, proč věci děláme není obětavá služba Bohu, svatý život ani evangelizace! Jediné, co má Boží služebník je společenství s Ježíšem – s tím ukřižovaným! To, co dělám a říkám musí být na základě kříže a ne mé snahy o dobrou věc!

A z toho to pak všechno vychází. Pokud aktivně hledám Boha a jsem v jednotě s Ním, pak může přijít i změna života, služba, evangelizace... ale bez toho to nejde, to by bylo jako stavět střechu domu aniž bych měla stěny (a to se mi nezdá, i když do stavebnictví nedělám).

Uff. No, doufám, že to neberete moc jako moralizování – věřte mi, že mým cílem není povzbudit vaši morálku, ale povzbudit živý vztah s Pánem Ježíšem:o).

Víte co, wembloudátka? Mam vás moc ráda. Mějte se tu dál moc krásně a požehnaně v Boží přítomnosti. A já na tom, doufám, budu stejně:o). Tak jo, buďme s Bohem!

-Míla-

Ticho

Na každého z nás to občas dolehně... Takové to období, kdy se vám celkem nic nedaří, necítíte se dobře, z ničeho se jaksi nejste schopní naplno těšit a radovat... A co hůř, s Pánem Bohem to taky nějak „není ono“. Do modliteb se nám ani moc nechce a možná taky cítíme, že „je to stejně nejspíš zbytečný modlit se za to nebo ono“. I na mě nedávno takový neveselý čas dolehl. Pán Bůh se mi najednou jevil příliš daleko a tenhle pocit, pravda, k modlitbám nijak zvlášť neinspiruje. Naštěstí vím, že „na každého z nás to občas dolehně“ :o) a že v takových časech je důležité nepřestat s modlitbami a mluvit s Pánem Bohem, ačkoli to neděláme zrovna se zápalem a nadšením. Protože když člověk přestane komunikovat úplně,

je potom těžší vztah znovu navazovat. S člověkem... i s Bohem. A tak jsem komunikovala. Byť bez jiskry a nadšení. A zrovna v téhle době do mládeže zase po dlouhé době zavítal Kuře a pozval mě na „noční akci“ do Brna. Šlo o celonoční bdění a očekávání seslání Ducha Svatého. Modlitby, adorace, zpívání... A za svítání měla být mše v lese. Cítíc, že můj duchovní život potřebuje vzpruhu, jsem se rozhodla celonočně bdít a očekávat a akce, která se konala v Jezuitském kostele, se zúčastnit. V duchu jsem už plánovala, kterak se budu hezky celou noc modlit a jak to budou důkladné modlitby, když na ně budu mít tolik času. A jak se tím zlepší můj duchovní život i duševní rozpoložení.

A tak jsem jedné květnové soboty přijela do Brna a někdy kolem deváté nebo desáté večer celá akce začala. Po prvních několika písničkách přišla dlouhá chvíle ticha. A ne jedna. Chvil ticha bylo spousta. Ihned jsem se snažila zahájit své modlitební nasazení. Jenže ono to tak docela dobře nešlo. Cítila jsem se nešťastná a taky strašně neklidná... a bylo mi ze všeho hrozně úzko. Těžko to popsat. A těžko se v tom nějak uspořádaně, souvisle a jasně modlit. Chvilí jsem se o cosi pokoušela a pak mi ruply nervy a se vši upřímností Pánu Bohu popovídala o všem, co zrovna cítím a prožívám. A potom už jsem neříkala nic. Ani On nic neříkal. Zpočátku mě pronásledovaly pocity viny, že se jako nemodlím a jen tak sedím a koukám. Ale i ty po čase kamsi odpluly. Místo toho přišel pokoj a klid. Seděli jsme tam spolu – já a Bůh a něco tak nedokonalého jako slova nebylo potřeba. A nad ránem už jsem byla někým jiným. Asi to zní nadneseně, ale bylo to tak. Bůh vzal všechny mé špatné pocity a já jsem si připadala zvláště bezstarostná a svým způsobem očištěná. A překvapená – vážně stačilo sedět u nohou Pána Boha a nic nedělat? No asi jo... já jsem seděla a Bůh jednal.

Později jsem o tom přemýšlela a říkala jsem si, jak často míváme o

Pánu Bohu, a taky o duchovním životě, zkreslené představy. Být s Bohem přece neznamená jen modlit se – za něco Mu děkovat a za něco prosit. Jistě, i to je dost důležité, ale... Když člověk někoho miluje, nemusí si s ním neustále povídat. Protože krásné je prostě jen být spolu. Té noci mi došel význam ticha před Bohem. Ticho před Bohem by – podle mého názoru – mělo být součástí duchovního života, zvláště v naší uspěchané době. Věřím, že pouhá naše přítomnost Pána Boha moc a moc těší. A my z Jeho přítomnosti můžeme načerpat spoustu sil. Možná někdy takové pobývání v Boží přítomnosti pomůže víc než deset proseb. Aspoň v mém případě to tak bylo :o). Při výše zmíněném nočním bdění v kostele se chvilčkami taky četly nějaké texty k zamyšlení. Už si z nich celkem nic nepamatuju, krom jedné krátké myšlenky, která mi zůstala v hlavě. Zněla přibližně nějak takhle (omlouvám se autorovi myšlenky za nepřesnost mé citace... přece jen už pár pátků od chvíle, kdy jsem ji slyšela, uplynulo): „Ticho je prostor, kam nemá přístup strach, pocity viny, zloba, pocity méněcennosti, smutek, deprese... nic z toho. Ticho je Bohem chráněný prostor.“

-čiwi-

Služba, hřích, milost i v církvi

I když nadpis zní velmi duchoborecky, nepůjde o žádný výklad nebo tak něco. Spíš bych se nad tímto tématem chtěla zamyslet. Dovedly mě k tomu některé události, dějící se ve společenství kolem mě. Kladu si otázku, jak se slučuje nebo neslučuje hřích se službou. Jestli jsou nějaká kritéria, která člověk musí splňovat, aby mohl sloužit, a když ano, tak jaká. Kdy člověk smí sloužit a kdy už ne.

Smí sloužit jen lidé, kteří nehřeší? To asi těžko. Vždyť ať chceme nebo nechceme, hřešíme všichni. Že by tedy směli sloužit jenom lidé s malými hříchy – hříšky, s takovými běžnými? Ani tento způsob se mi nezdá správný. Vždyť v Bibli stojí jasně: Nesudte! A to znamená i nerozsuzujte a neposuzujte. A co jiného děláme v případě, kdy hodnotíme nějaký hřích jako větší a jiný jako menší??

V jedné knížce jsem četla takovéhle přirovnání. Představte si sloup, na kterém jsou zobrazeny různé hříchy... malé, velké... umístěné výš nebo níž. A nad tím sloupem je čára. Je to čára, která odděluje hříchy od čistoty a řekněme hlavně od Boha. Ta čára je nad tím sloupem a je úplně jedno, jestli náš hřích je čáře blíže nebo dál. Ve výsledku je stejně pod čarou, i když třeba jen kousíček. Stále je to hřích! Hřích, který Pán Bůh nemá rád. Všechny hříchy spadají pod čáru! A tím, kdo tuto čáru přetíná a ruší, je Ježíš. Jeho smrt na kříži za naše hříchy... všechny - malé i velké... maže tuto čáru. A díky tomu se my můžeme dostat nad čáru... do čistoty, k Bohu.

A pokračuji dál. O Ježíši je známo, že byl přítelem těch nejspodnějších

vrstev. Lidí, od kterých se ostatní odvraceli, pohrdali jimi... celníků, prostitutek, nemocných, mrzáků a dalších. V Božím slově máme plno svědectví o příchodu těchto lidí k Ježíši. On je k sobě volal, přitahoval, dováděl k Bohu, zahrnoval milostí. Ale mám pocit, že dnešní církev je v tomhle jiná. Že k sobě nepřitahuje tyto lidi, že se jich spíše straní. A teď mám na mysli jak lidi, které jsem vyjmenovala v předchozích řádcích, tak i ty, kteří jsou nějak jiní, kteří se liší od nastavených rozměrů. Proč tomu tak je? Co to způsobuje? Takoví lidé buď do církve vůbec nepřijdou a nebo se v ní nemusí cítit dobře a mohou uvažovat o odchodu. A proč na nevěřící lidi působí církev když ne jako spolek andělů, tak aspoň svatých? Víím, je to jejich pokřivený pohled. Ale na druhou stranu i tento pohled má nějaké příčiny, nějak církev navenek působí na ostatní, že si to takto myslí... A zásadní otázka zní, co s tím dělat, jak to změnit? Co v tom církve může udělat?

Mezi lidi, kteří nesplňují kritéria správných křesťanů samozřejmě patří i lidé, kteří hřeší... takže my všichni: o). Člověk, který hřeší, se může cítit ve sboru nepatřičně. A může pro něj být jednodušší odejít, než naopak hledat společenství a posilu ve společenství. Přece jen si sáhněme do svědomí. Neodsuzujeme lidi kolem sebe? Co řeči, které s nimi vedeme? Nedáváme jim místo podpory najevo, že jsou slaboši? Ano, bylo by krásné, kdybychom byli všichni bez hříchu, dodržovali všechna přikázání... prostě správní křesťané. Ale napadá mě k tomu, že by to bylo také ideální podhoubí pro duchovní

pýchu!! A co milost, kde ta by zůstala?? Vždyť v tom je Pán Bůh jedinečný, že nám odpustí cokoliv, když za ním přijdeme a vyznáme své pochybení. A odpouští stále znova a znova. My lidé s odpouštěním určitě máme větší problém než On. A souvislost s Boží láskou je víc než zřejmá. Bůh miluje tak, jak my nikdy nebudeme schopni.

Takže když se vrátím konkrétně k službě a hříchu. Myslím si, že není možné sloužit jen když člověk nehřeší. Nebo čekat, že začnu sloužit, až budu mít všechny hříchy smazány. Trochu mi to připomíná čekání, že přijdu ke Kristu až v době, kdy budu lepším člověkem, kdy nebudu hříšný. Ale to by se nestalo nikdy. Naopak Ježíš Kristus nás k sobě volá i se svými hříchy, od kterých nám chce pomoci. To On nás očistí, my sami na to nemáme sílu.

A co když jsem zapojena ve službě a začnu dělat něco, co je nesprávné, špatné, hříšné? Mám odejít nebo zůstat? Můžu vůbec zůstat? Základem je být si hříchu vědoma, přiznávat jej a bojovat s ním! K tomuto boji nám opět dává sílu Kristus. Sami jsme slabí. To, že Mu sloužíme, nám naopak může pomoci. Když člověk žije v hříchu a nic s tím nedělá, vede to i k oslabení kontaktu s Bohem. Bůh k nám nemůže promlouvat, protože mezi námi stojí hřích. V tu chvíli je úkolem společenství, aby toho dotyčného povzbudilo do boje s hříchem. Aby mu pomohlo rozpoznat hřích a ukazovalo na Boha. Činnost v nějaké službě může být třeba posledním poutem, ale přesto poutem k Bohu.

Myslím si, že když do služby nejdeme se srdcem pro Krista, On si to s námi „vyřeší“. Pak už to není služba a my dojdeme k tomu, že toho necháme.

Ale poznáme to takhle my sami a je to mezi námi a Bohem. Ale když odejdeme na nějaký popud z venku, tlak... aniž bychom došli poznání hříchu... To způsobuje jen veliké rány na duši, které se těžko hojí. A častokrát vedou k tomu, že opustíme nejenom službu, ale i společenství:-(Ve chvíli, kdy ztratíme pro hřích kontakt s Bohem a teď ztrácíme i kontakt s Jeho dětmi, je nasnadě ztratit se úplně...

Právě Boží láska, moudrost a milost by měly být hlavním vodítkem při boji proti hříchu (1.P 4,18). Je to těžké, je potřeba čas a pastorační péče. Ale výsledek stojí za to. Restrikcí můžeme člověka zranit a možná i ztratit, ale když se mu budeme věnovat, mluvit s ním o tom, co dělá, vysvětlovat mu (klidně stále dokola), že to není správné a hledat s ním řešení a také sílu na jeho uskutečnění... Budeme mu prokazovat svou lásku. To vše je pro něj silnou motivací s hříchem zatočit. A odmítne-li naši péči, je to jeho rozhodnutí, za které my neneseme zodpovědnost. Pro obě strany – napomínající i napomínanou – je důležité uvědomit si, že jde o projev lásky, ne odsuzování nebo nepřátelství. 2. Tes 3,15: „Ale nejednejte s ním jako s nepřítelem, nýbrž varujte ho jako bratra.“

Předkládám vám toto téma k zamyšlení, podívání se na to jinak. Je to téma těžké, obsáhlé, s kterým se pojí spousta věcí. Ale myslím, že je důležité se nad tím zamyslet a třeba každý z vás v kontaktu s Bohem pozná jak... Jedna chytřá dívka, když si představila, že sloužit by měli jen lidé bez hříchu reagovala: „To by se nám to tu ale vylidnilo.“ Řekla bych, že to je velmi výstižný závěr.

-máca-

O pomluvách trochu jinak

pod koberečkem...

K tématu „pomluvy na mládeži“ toho bylo řečeno již hodně. Téma je to široké a dá se pojmut různě. Psaní takových článků nepatří k těm, který by si člověk zrovna užíval. Tento příspěvek má svoje slabiny, nedotaženosti a určitě se dají namítat praktické situace, na které to vůbec „nesedí“. I přesto bych si dovolil utrousit na následujících řádcích několik nesouvislých poznámek.

Již delší dobu se pomluvy označují za jeden z problémů na mládeži. Problém, který je potřeba nějak řešit. Myslím si, že na mládeži se většinou nesetkáváme s pomluvami v pravém slova smyslu, tj. že by někdo roznášel o někom nepravdivé informace s cílem ho poškodit nebo že by byl alespoň srozuměn s tím, že to pro dotyčného může tyto následky mít (def. pomluvy dle §206 Trestního zákona). To, o co jde, vnímám, zjednodušeně řešeno, jako kombinaci dvou faktorů. Prvním bych nazval „informační průsak“, tj. že na mládeži, v přeneseném významu, platí slova Pána Ježíšem že „není nic utajeného, co by se nepoznalo a nevyšlo najevo“ a „co jste šeptem mluvili v tajných úkrytech, bude se hlásat se střech“ Zkrátka, ve známost většiny lidí, vejdou, často velmi záhadnými cestami, i věci, kterým se, dle původního záměru, žádné publicity dostat nemělo. A než se věci z „úkrytů“ dostanou na „střechy“, tak se občas trochu „zabarví“. Druhým faktorem jsou předsudky, který jsou oproti pomluvám daleko skrytější a nenápadnější, protože si je neuvědomujeme, ale o to jsou rozšířenější a jen ztěží vyvra-

telný. S tím souvisí i po(od)suzování těch, co s náma netáhnou zrovna jednu brázdu, což se dá leckdy balit i do velmi „duchovních“ důvodů.

Pomluvy, dle mého soudu, ale nejsou problémem samy o sobě. Není to něco, co se jakoby vznáší někde ve vzduchoprázdnu, ale něco, co se uskutečňuje v určitém kontextu, co má svoje příčiny a důsledky. Pomluvy mnohdy jsou „pouhé“ důsledky problémů, který často vězí někde jinde, jsou daleko hlubší a na první pohled se zde nedá vysledovat ani žádná spojitost. Jako omezení a likvidace pomluv se stále doporučuje asi následující schéma: 1) slyšíš pomluvu – 2) zakroč, pomlouváče utni – 3) znemožni další předání informace – 4) uveď vše na pravou míru, pošli informaci po informačním toku zpět ve správném znění 5) pouč všechny, že hřeší a že se to dělat nemá (tzv. ADS). Asi by moc nepomohlo jenom poukazovat na plevel na zahrádce a vytrhávat jednotlivé sazeničky, pokud by se mu přitom stále k růstu a množení vytvářely vhodné podmínky. (To přirovnání teda kulhá na obě nohy, ale mě nenapadlo nic lepšího:-). Často totiž svým chováním zapříčiňujeme daleko více než si sami připouštíme. To jak se chováme, jak komunikujeme se svým okolím, jak řešíme konflikty a neshody, jestli jsou v našem životě často na repertoáru aktivity o kterých se „nikdo další nesmí dozvědět“, to jsou všechno předpoklady, kterým člověk podhoubí pro pomluvy buď vytváří nebo ne. Apoštol Pavel v 1. listu Timoteovi na dvou místech nabádá, aby věřící, volně řečeno,

pod koberečkem...

vedli takový život, který k pomluvám nebude dávat žádnou příležitost. (v. 5,14 a 3,7). A ještě jeden verš: Když jste vystaveni pomluvám, zachovávejte si dobré svědomí, aby ti, kteří hanobí váš dobrý způsob života v Kristu, byli zahanbeni. Je přece lépe, abyste trpěli za dobré jednání, bude-li to snad vůle Boží, než za zlé činy. (1Pt 3,16b-17).

Poslední dobou si uvědomuju důležitost dávat oblasti i různé záležitosti v životě do světla a pro okolí být líp srozumitelní, „čitelní“. Stejně

tak se snažit prolamovat předsudky o druhých, které třeba pramení z jedné zkušenosti, ze které se postupně stala „věčná a nezměnitelná pravda“ o daném jedinci. Tak se dá předejít mnohým nepochopením, soužením a možná i pomluvám. Pokud přesto pomluvy přijdou, pak si stále máme zachovat čisté svědomí před Bohem i lidmi a Bůh který říká „Nebojte se lidských pomluv, neděste se jejich hanobení“ (Iz 51,7b), mám i v této situaci zaslibuje svou ochranu a pomoc.

-to-

Zákon č. 140/1961 Sb., trestní zákon, (Šíření poplašné zprávy)
§ 206 Pomluva

- (1) Kdo o jiném sdělí nepravdivý údaj, který je způsobitý značnou měrou ohrozit jeho vážnost u spoluobčanů, zejména poškodit jej v zaměstnání, narušit jeho rodinné vztahy nebo způsobit mu jinou vážnou újmu, bude potrestán odnětím svobody až na jeden rok.
- (2) Odnětím svobody až na dvě léta nebo zákazem činnosti bude pachatel potrestán, spáchá-li čin uvedený v odstavci 1 tiskem, filmem, rozhlasem, televizí nebo jiným obdobně účinným způsobem.

Dokonalá láska

Pochopení života jako vcelku nulová šance. Všechno může mít souvislost se vším a zároveň s ničím. Tak kde je kompromis? Každý jedinec je samostatný kompromis. Každý vidí z různých hledisek. Z tolika hledisek, kolik je na světě lidí. Zároveň si nemůžou vyčítat jednotlivá, protože NIKDO z nich není dokonalý a nikdo nemá právo to o sobě tvrdit. Mnoho lidí se už snažilo přijít na různé otázky existence.

Já osobně vidím jen jednu Pravdu, a to tu Boží, v kterou naprosto důvěřuji, doufám a vkládám do ní

celý svůj život. Chápu, že mě někteří lidé nedokážou pochopit. Chápu i jejich dočasné přesvědčení o životě. Sama jsem měla stejné, a tak dokážu posoudit tu velkou změnu, která se po obrácení k Ježíši stane. Ne ovšem v tom smyslu, že by začaly padat talíře ze zdi, praskat podlaha nebo z televize crčet voda, jako tomu bylo ve filmu Kruh. Ani za mnou přímo nepřišel fyzický Bůh do pokojíčku a nezačal si se mnou povídat o mém životě. Nic z toho. Přišel, ale v podobě Ducha svatého uvnitř mě samé.

Vlastně to ani nebylo hned po mé upřímné modlitbě, ale během pár dnů jsem začala cítit, jak se ke mně Bůh připojuje, jak mi ukazuje můj směr, jak se stává mým důvěrným přítelem. No, vlastně něčím mnohem víc... Něčím, co je víc než přítel, a něčím, co nechci NIKDY v životě ztratit. A co už teď vím je, že si můžu být jistá, že se to nestane, nikdy.

V tu chvíli, kdy se mi začal přibližovat, jsem pochopila, proč to udělal. Miluje mě, proto mě stvořil. Život není pouze bitevní pole a my tu nejsme, jen abychom přežili. Dal mi poznat, že jsem tu pro mnohem větší důvod... Důvod, který má pro každého člověka. Jsem tu, abych žila s Ním a využila všechen čas, který mi dal, k dobrým a účelným věcem. Dal mi život, abych ho využila naplno, s Ním. I za cenu, že nebudou všechny dny růžové. Ale právě proto udělal něco velikého. Sestoupil sem na zem, ve fyzické podobě Ježíše. Byl mučen, zemřel a vstal z mrtvých, abych už nikdy nemusela trpět a odpykávat si své hříchy a špatnosti.

A věřte mi, že hřích není jen to, když někoho zabijí nebo okradu. Je to mnohem víc. Věci, které děláme každý den, vědomě i nevědomě: sobectví, pomluvy, nehezké myšlenky o někom druhém a nespočet dalších věcí. Táhne se to s námi už od pradávna. Od té doby, co Adam a Eva zhřešili v zahradě Eden. Měli svobodnou vůli, kterou jim Bůh dal stejně jako nám. Ale oni neposlechli a utopili tak celé lidstvo v hříchu. Je tu naděje, naděje spásy, útěku od následku hříchu - smrti. Může to mít každý.

Záleží jen na tom, jestli se rozhodneme žít s Ním, Jeho láskou a pod Jeho vedením, anebo svojí lhostejností k Němu dáme příležitost Satanovi. Každý človíček na této zemi má možnost volby: dobro nebo zlo. V tomto případě neexistují žádné postranní cesty, jako jsme zvyklí v běžném životě. Čas ubíhá, nedá se zastavit jako hodiny na baterie. Svojí lhostejností ztrácíme každou vteřinu svého života, která může být naplněna Jeho láskou a zájmem o nás.

Popravdě řečeno, nikdy jsem neměla ani ponětí o tom, proč bych měla věřit. Když jsem začala blíže poznávat křesťanskou víru, napadlo mě, že to není až zase tak špatný v „to“ věřit. Pořád jsem si říkala, že je ještě dost času na to, abych se rozhodla a uvěřila, že jsem ještě dost mladá na to, abych se na něco upínala a podle Někoho se řídila. Představovala jsem si to tak, že víra je nějaká diktatura, co mám a nemám dělat., ale o žádném bližším vztahu s Ježíšem jsem ani nepřemýšlela. Cílem pro mě bylo nebe. Nic víc, nic míň. Takže když se přece rozhodnu 2 minuty před svou smrtí v 80 letech, není to žádný problém. To jsem se ale šeredně pletla. Není to jenom o nebi a věčném životě. Zčásti ano, ale jen zčásti. Jinak nechci, aby to vyznělo tak, že mě Bůh dvě minuty před smrtí nepřijme za své dítě. To ne... Nesmí to však být jen z vypočítavosti, ale z upřímného srdce. A věřte, že to Bůh pozná. Nevidí totiž jen věci, které chceme, aby viděl, ale naprosto všechny. Vidí nám přímo do srdce. Vidí do srdce každé bytosti, i do mne.

A já potřebuji pomoc. A to nejen tehdy, když mám problém! Jsem slabá, bezbranná, hříšná a naprosto bez jakékoli moci. S Ním se nemůžu vůbec srovnávat. ON mi však nabízí, že tohle všechno změní a bude mi ukazovat, jak mám žít, aby to bylo dobré pro mě, ne pro Něj, jak jsem si myslela (jak sobecké!!!). Nabízí mi věci, které nikdo jiný než On nemůže nabídnout: naprostou pravdu, dobro a lásku. Dokonalou lásku.

Už za vás někdo někdy umřel? Myslíte si, že ne? Omyl, zemřel. A platil za každou vaši špatnost smrtí. Samozřejmě to neznamená, že jsme teď do smrti dokonalí, ale že každý náš hřích je nám odpuštěn a my získáváme darem neocenitelnou milost. Křesťané se snaží připodobnit

Kristu celý život. Nelze to udělat za jeden den nebo rok... Je to záležitost na celý život, ale pokroky JSOU vidět už po pár dnech.

Stačí jedno velké rozhodnutí a celý život se obrátí vzhůru nohama. A ne k dobrému, ale k tomu nejlepšímu

A poslední věc: Nikdo, opravdu nikdo mi nemůže tvrdit, že se dostane do nebe, protože nikdy nikoho nezabil... Ano, způsob, jak se tam dostat, opravdu existuje. Ale ne skrze dobré skutky. Jedině skrze víru... Jedině když jsi dal celý svůj život Jemu – Kristu. Možná to bude znít drsně, ale kdo tohle neudělal, má smůlu. Dveře do nebe jsou mu zavřené.

-Peťa z mlád. Ratolest Brno-

Biblická stezka 2005

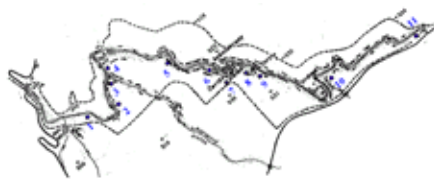
Zdar-ec všichni, dostal jsem za úkol napsat pár slov o Biblické stezce, tak to tady máte.

Biblická stezka je závod tříčlenných hlídek, ve věkovém rozmezí od ? do 16 let. Tyto hlídky běhají po lese s mapou a buzolou a snaží se najít nějaké to stanoviště, kde se na chvíli zastaví, aby zodpověděly pár otázek z oblasti přírody, historie, obecných znalostí a hlavně Bible. Na každém stanovišti získá hlídka určitý počet bodů a v cíli odevzdá svůj průkaz, kam se body píší. Tento závod se koná vždy jednou do roka. Nejdříve po krajích, odkud postoupí 2 nebo 3 nejlepší a utkají se v celostátním finále. Letovický dorost se (pokud si dobře vzpomínám) dostal kromě jedné až dvou výjimek do

celostátního finále pokaždé. Z těch lepších umístění ve finále to byly dvě třetí a jedno čtvrté místo.

Letošní rok se konal již sedmý ročník. Dají se tam vyhrát už dost slušné ceny. Tentokrát nás reprezentovaly dvě hlídky. Ale nedopadlo to tak, jak jsme očekávali. Kvůli potížím s mapou skončily obě hlídky mimo stupně vítězů :o). Ze 16 startujících hlídek obsadili letovičtí jedenácté a čtrnácté místo.

-Marecko-

dorost...

dorost...

Křest

co se chystá...

I tato známá slova Pána Ježíše znamenají v závěru Markova evangelia, že „kdo uvěří a pokřtí se bude spasen,“ svědčí o významu, který má křest v životě každého křesťana. Dne 10. července 2005 budou v letovické přehradě pokřtěny Eva Koudelková a Martina (Máca) Sedliská,

čímž viditelně vyjádří skutečnost, že zemřely hříšnému životu, přijaly odpuštění svých hříchů a chtějí žít nový život s Kristem. Nejspíše se vše odehraje kolem 16. hod., ale bude to ještě dále upřesněno v oznámeních. -to-

co se chystá...

Plánované akce

26.6 – 2.7.	Pobyt Agapé v Jizerských horách
3.7 – 13.7	Tábor dorostu na Šumavě
14.7 – 20.7	Pobyt mládeže u Vsetína
24.7 – 30.7	Tábor besídky na Křižánkách
15.7 – 17.7	Sborový víkend v Horním Smržově
30.7 – 6.8	English Camp na Šajtavě v Orlických horách
7.8	Follow up
16.8 – 21.8	Multisportovní kemp v Jablonci n./Nisou
20.8	Vystoupení Totamu na Festivalu 3+1 v Letovicích
14.8 – 28.8	Dětský tábor CASD
24.8 – 26.8	WC „poslední zážitek“
27.8	Svatba Lucky Př. a Filipa H.

Kterak vznikl fotoromán

Nooo... tož to bylo tak: Jedna naše kamarádka potřebovala nějak zpestřit webové stránky linky důvěry, na které pracuje. Vraceli jsme se zrovna v počtu 5 ks mládežníků z Brna a celý problém rozebírali. O nápady u nás není nikdy nouze, a tak se zhruba někde okolo Blanska zrodila myšlenka nafotit o lince důvěry reklamní fotoromán, který použijeme i do našeho časopisu.

Krom toho, že o nápady u nás není nikdy nouze, není u nás ani daleko od

nápadu k činu. A tak jsme celou ideu podrobněji rozpracovali a hned druhý týden se sešli v mé malebné vesničce Vlkov v počtu 3 ks mládežníků a dali se s elánem do díla. Nutno podotknout, že jsme pro celou záležitost udělali maximum.

Fotoromán totiž vznikl v lehce extrémních podmínkách. Těsně před tím, než jsme se sešli, proběhla naším krajem prudká letní bouře, takže všude bylo děsně mokro a blátivo. A když jsme například fotili snímek, v němž

lovím z rybníka odhozené noviny, nejenže jsem přitom do té vody málem zahučela – také se mi zde nějak podařilo nabourat chod námi zcela přehlédnutého mraveniště a spousta mravenců mi vlezla na záda pod tričko. Vzhledem k mé fóbii z hmyzu mohu říct, že jsem pro linku důvěry nasadila i své psychické zdraví :o)

Mimo to jsme v mé malebné vesničce pravděpodobně způsobili pěkný rozruch, protože jsme ložili po zábradlí zdejšího mostu a předstírali sebevražedné úmysly přemýšlejíce, jak to nej-líp nafotit. Za zmínku však stojí také velká oběť našeho fotoreportéra, který ochotně přijel se svým fotoaparátem značky Canon na své kole značky Olpran až z Boskovic. Po skončení

celé akce a následném posezení u čaje se dalo opět do deště a nebohý fotoreportér musel opět sednout na své kolo značky Olpran a odebrat se zpět do Boskovic oblečen do zelené pláštěnky mého tatky a přepásán naším páskem na karimatku. Takže mu tímto vyslovuji zvláštní poděkování za jeho obětavou činnost pro Bylo nám někdy líp... A aby těch projevů vděčnosti nebylo málo, zvláštní poděkování patří také členům mé rodiny, kteří byli – v důsledku nedostatku fotitelných osob – nuceni pózovat na dvou fotkách, což jim způsobilo strašný stres následně vystřídáný bouřlivými záchvaty smíchu :o). Takže zde máte výsledek našeho pilného snažení!

-čiw-

Fotoromán linky důvěry...

Na světě je pořád
jenom samé
soužení, lidé
mi nerozumějí,
ani rodina mě
nechápe...

...konflikty s nimi
mne ničí...

Vždyť já už
nemám pro co
žít... raději skočím
z mostu, než se
takhle trápit...

Pytla, zase to
nevyšlo... kdo
zde nechal ty
haluze?

Lidi jsou prostě nemožní – odhodit noviny do rybníka...fuj! Tak aspoň udělám poslední dobrý skutek před smrtí a vylovím je... Ať se do nich nezatotá nějaká kachnička!

Cože? Linka důvery? Hm...

Linka důvěry, dobrý den, mohu vám nějak pomoci?

Od té doby se můj život radikálně změnil... Jsem šťastná...

Co to znamená milovat Boha

Co to znamená milovat Boha? Nemilujeme ho tak, jako milujeme lidi, které vidíme, slyšíme, kterých se dotýkáme, neboť Bůh není osoba v našem slova smyslu. On je Neznámé. Je cele ten Druhý. Je nad výrazy jako ona a on, osoba a věc.

Když řekneme, že publikum zaplnilo sál a že zpěvákův hlas zaplnil sál, užíváme stejného slova pro naprosto rozdílné skutečnosti. Když řekneme, že celým srdcem milujeme Boha a celým srdcem milujeme přítele, rovněž používáme ta stejná slova k vyjádření naprosto rozdílných skutečností. Zpěvákův hlas nezaplní sál doopravdy. A my nemůžeme doopravdy Boha milovat v tom běžném smyslu slova.

Milovat Boha celým srdcem znamená říci srdečné Ano životu a všemu, co s sebou přináší. Bez výhrad přijmout vše, co Bůh pro náš život určil. Mít stejný přístup, jaký měl

Ježíš, když pravil: „Ne má, ale tvá vůle se staň.“ Milovat Boha celým srdcem znamená přijmout za vlastní slova, která proslavil Dag Hammarskjöld:

*Za vše, co bylo, děkuji.
Všemu, co bude, ano.*

To je to, co můžeme dát pouze Bohu. V tomto nemá žádných soků. Rozumněť, že toto znamená milovat Boha, zároveň znamená uvidět, že se tato láska neplete do cesty lásky, kterou chováte ke svým přátelům, lásce plné, něžné, vášnivě.

Zpěvákův hlas zůstane nesporným vlastnictvím sálu nehledě na to, kolik je v něm lidí. Ti lidé mu nekonkurují. Jediným sokem je osoba či věc, která oslabuje váš přístup Ano a Děkuji.

Anthony de Mello

American dream team aneb Řehoř a jeho parta v Letovicích

I přes veškeré počáteční complications s americkým teamem se dala dohromady speciální partička Američanů, kteří s námi chtějí dělat již 5. ročník English Campu. A právě tento team se 23. června dostavil do Letovic, aby se nám představil. V pátek strávili dopoledne v boskovickém Gymnáziu, kde navštěvovali hodiny Angličtiny a zvali děcka na camp. Odpoledne se setkali s naší mládeží a s pozvanejma děckama na hřišti u ZŠ, kde proběhly zápasy v nejrůzněj-

ších sportech. Účast byla překvapivá, zejména pozvaných děcek přišlo víc, než jsme čekali. Druhý den v sobotu v 10:00 se sešly oba teamy (českej i americkej) v modlitebně a měly svůj program – zatím každý zvlášť. Společný byl oběd – „hot gulage s Breadem“ a po něm proběhl „Konzert modliteb“ pod Gregovým vedením. Modlili jsme se za nejrůznější oblasti kolem E-campu, četli jsme Bibli a naslouchali Bohu ve ztišení...

Následovaly finální úpravy sálu, osvětlení, ozvučení, vaření kávy a čaje, přísuny bohatého občerstvení z již legendární a proslulé Mareckovy kuchyně. A v tom přijel! Andělská usměvavá tvář SIMEONA se zjevila ve dveřích a nastalo šílenství... Rozvášněné fanyanky uklidnila až andělská a usměvavá Simeonova manželka, kterou si vzal s sebou =o) no... trochu jsem si zapřeháněl, ale je nutno říct, že ten opravdu pěkný kluk z Austrálie, měl opravdu pěkný koncert! Skvěle komunikoval se skvělým publikem, které vytvořili i kamarádi z pátečních turnajů na hřišti a přišli se podívat také dnes. Atmosféra byla super a i sám umělec si nás nemohl vynachválit. Mezi písněmi poutavě a vtipně mluvil o svých zkušenostech a o svém životě. Předal nám nejen spoustu zajímavých a důležitých

myšlenek, ale taky hodně nálepek a podpisů (Cd se prodávaly). Nimalou pozornost strhl také velmi zajímavý, až exotický host z arabských zemí, který nadšeně přijal Gregovo pozvání a bavil se velice dobře s každým, kdo měl zájem. Emad (jak se jmenoval) se rázem stal Lukeho přítelem a slíbil, že přijede i na Birthday party!!! =o) Tak to byl mocný sobotní večer.

V neděli se American Team představil sboru i s Dádou, která je k jejímu nadšení a naší pýše stala jejich členem. Ráďa Xicka zmákla supr oběd, po kterém se Amíkům ani moc nechťelo na vlak. Spousty objímání, vřelých slov a mávání a Dáda i s týmem ujíždějí vstříc dalším koncertům Simeona a english campům s jinými mládežemi. Pán s nimi. Dny plynou... a náš camp se blíží... see you there!!!

-Yoch-

Má Bůh plán pro každého?

...tak tahle věta mě taky vrtala hlavou. Je to možný, aby měl Bůh opravdu nachystaný plán pro každého věřocha? Tady příkládám článek od pastora Carla Stevense, který to potvrzuje:o)

Bůh ví o všem, co se stane v životě věřícího a Jeho plán je tak dokonalý, že poskytuje řešení pro každý detail. Nezáleží na tom, jak je problém velký...

Řím 8:28: „Víme pak, že těm, kteří milují Boha, všechny věci napomáhají k dobrému, totiž těm, kteří jsou povoláni podle jeho předsevzetí.“ Bůh nenechá křesťana s jediným problémem, aniž by mu také poskytl

dokonalé zaopatření. Bůh přislíbil, že dá východisko pro každé pokušení - 1 Kor 10:13: „Nepotkala vás zkouška nad lidské síly. Bůh je věrný: nedopustí, abyste byli podrobeni zkoušce, kterou byste nemohli vydržet, nýbrž se zkouškou vám připraví i východisko a dá vám sílu.“

Každý detail, který se týká věřícího, je zaznamenán v nebi, dokonce i počet vlasů na jeho hlavě (Mt 10:30). Pán naplánoval život každého člověka, který se kdy narodí. Pán není omezen časem a zná začátek i konec - Iz 46:10: „Od počátku oznamuji, co se v budoucnu stane, od pradávna, co se ještě nestalo. Pravím: Moje rozhod-

nutí platí a co se mi líbí, skutečným.“ Bůh je vševědoucí. Ž 147:5 říká: „Veliký je náš Pán, je velmi mocný, jeho myšlení obsáhnout nelze.“ Nikde není, že by nevěděl o tom, jaký je život těch, kdo v něj věří. Přesto tolik křesťanů stráví čas zpochybňováním, negativními reakcemi a zbytečným strachováním se o Boží plán pro je-

jich život. Klepou se úzkostí. Proč? Protože neuznají Boží plán. Nerozpoznají Boží zaopatření a začnou emocionálně a mentálně trpět. Nehledě na jejich pocity, Řím. 8:28 je vždy pravda: „Všechny věci napomáhají k dobrému.“

-Markéta-

Pro zasmání i zamyšlení

Maminka přesvědčuje syna, že musí jít do kostela. Jemu se nechce a ona jej pořád a pořád přesvědčuje, že by měl jít. Jemu se však nechce a povídá: „A proč bych tam měl vůbec chodit?“. Maminka mu odpoví: „Protože je ti už čtyřicet, a protože jsi jejich Pastor“.

Kněž a pastor stojí u silnice a drží ceduli s nápisem: „KONEC SE PŘIBLIŽIL! OBRAŤTE SE, DOKUD NENÍ POZDĚ!“ Dohodnou se, že ceduli ukážou každému projíždějícímu autu. „Vlezte mi na záda, vy jedni náboženští fanatici!“ zakřičí první řidič a prosvíští kolem nich. Za zatáčkou náhle zakvílejí pneumatiky a ozve se hlasité šplouchnutí. „Myslíš si,“ zeptá se jeden duchovní druhého, „že bychom měli raději vytáhnout ceduli: ‚ZBOŘENÝ MOST‘?“

Tři sousedi diskutovali o správné pozici a postoji při modlitbě. Jeden řekl: „Měl bys klečet na kolenou se skloněnou hlavou, v bázni před Všemohoucím.“ Druhý muž promluvil a řekl: „Pamatujte na to, že jste byli stvoření podle Božího obrazu. Pozice, ve které se máme modlit, je stát s pohledem upřeným do nebe do Boží tváře a mluvit s ním jako dítě se svým otcem.“ Třetí muž promluvil a řekl „Já teda o těch pozicích moc nevím, ale tu nejkvalitnější modlitbu jsem se modlil hlavou dolů ve studni.“

Farář stojí u nebeské brány a náhle se za ním ve frontě objeví autobusák Pepa. Svatý Petr otevře nebeskou bránu a povídá: „Pepo, pojď první ty, farář počká.“ „Ale jak to?“ ptá se farář „neměl bych já jít dříve, vždyť jsem duchovní osoba?“ „To ano, ano“ přitaká Svatý Petr, „ale když vy jste kázal, tak všichni spali, ale když tady Pepa řídil autobus, tak se všichni modlili“.

Nedělní kázání se nekonečně vleklo. Kazatel dramaticky pravil: „Co ještě mohou říci?“ A z jedné lavice se ozval jasný hlas: „Co takhle ‚Ámen‘?“

Jedna křesťanská rodina se nechala inspirovat úžasným kázáním o evangelizaci a rozhodla se, že pozve své nevěřící sousedy na večeři. Je pátek večer a křesťané sedí u stolu společně se svými sousedy. Aby trochu zaevangelizovali, vyzve maminka malého Honzíka, aby poděkoval za večeři. „Já nevím, co mám říct,“ ošívá se chlapeček. „Tak prostě zopakuj, co říkal ráno u stolu tatínek,“ povzbuzuje ho matka. „Tak jo,“ rozzáří se Honzík, skloní hlavu a začne: „Bože dej, ať přežijeme návštěvu těch hrozných sousedů.“

Pepíček se soustavně špatně učil, samé čtyřky, ba i pětky. Otec mu vyhrožoval: „Pepíčku, když se budeš špatně učit, dám tě do křesťanské školy. Tam už si s tebou poradí.“ Protože se Pepíček nepolepšil, otec ho po půlroce přehlásil do křesťanské školy. A tu zázrak, Pepíček začal najednou nosit dvojky i jedničky. Nakonec se ho otec zeptal, čím to je. „Víš, tati,“ odvětil Pepíček, „když jsem poprvé přišel do křesťanské školy, na dvoře jsem uviděl jednoho ukřižovaného. Na školní chodbě visel druhý ukřižovaný. Vejdu do třídy, a na zdi další ukřižovaný. V té křesťanské škole to není žádná sranda, tam se s nikým dlouho nebaví.“

Cestou na svatební obřad dojde k autonehodě a oba snoubenci na místě zahynou. Jdou spolu do nebe. Čekají na příjmu na Svatého Petra. Když přijde, hned se ho ptají, jestli je možné v nebi uzavřít manželství. Svatý Petr říká: „No, je to poprvé, co se na tohle někdo ptá. Musím to jít zjistit.“

Pár sedí v přijímací místnosti už pár měsíců a oba už ztrácejí trpělivost, když se Svatý Petr znovu objeví s odpovědí: „Je to dobré, v nebi můžete být oddáni.“ Nato se mladík ptá: „Jen pro případ, že by nám to neklapalo... Bylo by možné se v nebi i rozvést?“ „To si snad děláte legraci. Tři měsíce jsem tady hledal kněze. Dovedete si představit, jak dlouho bych hledal právníka?“

Bylo nám někdy líp... - měsíčník (nejen) mládeže CB Letovice. Vydává TotAm...

BNNL

Šéfredaktor: Tomáš T. (tomas.tin@seznam.cz)

Redakce: Lucie J. (ciwinka@centrum.cz)

Fotoreportér: Ruda S.

Grafická úprava a tisk: Peťan L. (petan@wembloud.net)

Jazyková korektura: Ráďa Kš.

Cena: za „dobrovolný“ příspěvek do kasičky TotAmu

Příští redakční uzávěrka - není stanoveno

Nynější náklad je 50 ks.